

VINCE FLYNN & KYLE MILLS

A person wearing a full-body protective suit, including a hood, gloves, and boots, and a gas mask with circular lenses. They are walking on a dark, sandy beach towards the camera. The background is a dramatic sunset or sunrise over the ocean, with a bright sun partially obscured by clouds, creating a golden glow. The person has a bag slung over their shoulder and is holding a handgun in their right hand.

SMRTOUŠNÝ VIRUS

Islámský stát ohrožuje Západ biologickou zbraní

Smrtonosný virus

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Vince Flynn; Kyle Mills

Smrtonosný virus – e-kniha
Copyright © BB/art s. r. o., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

SMRTONOSNÝ
VIRUS

VINCE
FLYNNIN
& KYLE MILLS

SMRTONOSNÝ
VIRUS

Přeložil Roman Lipčák

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2020 Bořivojova
75, Praha 3

Copyright © 2019 by Cloak & Dagger Press, Inc.
All rights reserved.

Z anglického originálu *Lethal Agent*
(First published by Emily Bestler/Atria Books, an Imprint
of Simon & Schuster, Inc., New York, USA)

přeložil © 2020 Roman Lipčák

Redakce textu: Jiří Páček

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7595-349-0 tištěná kniha

ISBN 978-80-759-5370-4 ePub

ISBN 978-80-759-5371-1 mobi

ISBN 978-80-759-5372-8 PDF

PODĚKOVÁNÍ

Podle toho, že člověk sedí celý rok zavřený ve sklepě, by se mohlo zdát, že vytvořit knihu je sólová záležitost. Nic není tak vzdálené pravdě. Naštěstí mám kolem sebe dobrou partu.

Emily Bestlerová a Sloan Harris byli vždy k dispozici Vinceovi a všestranně pomáhají i mně. Lara Jonesová se stará, abych nevybočoval z rámce. Simon Lipskar a Celia Taylorová Mobleyová dohlížejí na to, abych se do toho složitého přediva, které jsem za posledních dvacet let vytvořil, nezamotal. David Brown nepropásne žádnou marketingovou šanci. Ryan Steck mi dodává sílu svým optimismem a bezkonkurenčními znalostmi Rappova vesmíru. Moje matka a manželka, moji první kritičtí čtenáři, navrhuji úpravy a předkládají nápady. Rod Gregg se stal postavou přecházející z knihy do knihy – stará se o to, abych se nedopustil nějaké hrubé chyby v otázce zbraní.

Bez vás všech bych ještě teď zíral na prázdnou obrazovku počítače...

AUTOROVA POZNÁMKA

V knize *Převzetí moci* Vince napsal, že záměrně vynechal skutečnosti týkající se Bílého domu a Tajné služby. Se *Smrtonosným virem* jsem se ocitl v podobné situaci.

Otázka bezpečnosti hranic byla v době, kdy jsem román psal, citlivá, a proto o způsobech, jak hranici překročit, píšu jen v hrubých obrysech. Ze stejných důvodů jsem vynechal nebo zamlžil podrobnosti o výrobě antraxu.

PŘEDEHRA

SEVERNÍ IRÁK

Jeskyně měla přinejmenším desetkrát deset metrů a o světlo se staraly přenosné reflektory na baterii. Kužely světla i horko, jež vydávaly, se soustředily na dvě řady mužů klečících na barevných koberečkách. U nerovných stěn postávaly ozbrojené stráže, které bylo v přítmí sotva vidět.

Mulla Sajjid Halabí seděl se zkříženými nohama na vyvýšené kamenné plošině a pozoroval lidi pod sebou. Většina mužů, kteří se před ním shromáždili, byla středního věku, bývalí mladí důstojníci rozpuštěné armády Saddáma Husajna. Jejich velitelé v průběhu let buď padli do zajetí, nebo přišli o život, ale tihle prostoduší vojáci byli v mnoha ohledech užitečnější. Jejich nadřízení nechávali praktické otázky boje na nich a sami se soustředili na mnohem ošemetnější úkol – totiž udělat si oko u Husajna.

Předešlý vůdce Islámského státu tyhle lidi naverboval s cílem udělat ze svých zapálených, ale neukázněných bojovníků armádu, jež by dokázala udržet a spravovat ovládaná území. Když přišel o život při útoku dronu, do čela organizace se postavil Halabí. Měl o dost větší ctižádost: zamýšlel vybudovat takovou vojenskou sílu, která by dokázala vzdorovat i Američanům. Bohužel se ale ukázalo, že je to vleklý a nákladný proces, a to ho dovádělo k zuřivosti.

Jeho vojáci neměli zpravidla daleko ke vzájemnému hašteření a hlučným projevům oddanosti, teď ale umlkli a nábožně se zaposlouchali do rytmu přibližujících se kroků. Halabí je následoval a upíral zrak k temnému ústí chodby v protější stěně. Chvilí nato z ní vyšel Alí Nassár.

Drahý oblek měl potrhaný a pokrytý prachem, z něhož především po-

zůstávala zdejší oblast Iráku. Fyzické utrpení, kterému byl vystavený, se překvapivě nedalo vyčíst z jeho výrazu, ale dalo se odhadnout jak z jeho postoje, tak z vybouleniny límečku jeho košile z prvotřídní bavlny, která napovídala, že má vymknutou klíční kost.

Ještě před pár hodinami byl velice váženým a velmi obávaným ředitelem saúdské tajné služby. Byl to člověk, pro kterého neplatily žádné překážky – nejdřív v saúdských zvláštních jednotkách a potom při raketovém vze-stupu v aparátu domácí zpravodajské služby. Získal důvěru krále, měl od-danou rodinu a žil způsobem, kterým dával najevo své výsady i moc.

O to všechno však přišel. Jeho plán na svržení saúdské královské rodiny vybuchl a on musel uprchnout ze země. Úžasného Alího Nassára teď všichni opustili a on stál zraněný v jeskyni a nepatřilo mu nic než oblečení, které měl na sobě, a obsah kapes. Právě na něj sázel a doufal, že jej vymění za ochranu a post v hierarchii Islámského státu.

„Vítám vás, Alí. Doufám, že jste cestou netrpěl příliš velkým nepo-hodlím.“

„Vůbec ne,“ odpověděl a nedal najevo, jak neskutečnou bolest mu působí každé slovo.

„Prý pro mě něco máte.“

Flashdisk, který měl Nassár s sebou, u něj našli v Mekce, když mu pro-váděli osobní prohlídku, jestli na sobě nemá sledovací zařízení. Dovolili mu, aby si disk nechal, a on jej teď vytáhl z kapsy. Jakmile postoupil do-předu, aby ho Halabímu podal, strážě u stěn jeskyně ožily.

„Mně to nedávejte.“ Předák IS ukázal na muže po Nassárově pravici.
„Podejte to jemu.“

Poslechl a bojovník zasunul flashku do slotu laptopu.

„Chce to heslo.“

„To je samozřejmé,“ přikývl Halabí. „Jen mám obavy, že pan ředitel nám ho nebude chtít jen tak prozradit.“

Předtím než Nassár uprchl ze Saúdské Arábie, stáhl ohromné množství dat o bezpečnostních operacích své vlasti, představitelích vlády a nelegál-ních finančních transakcích.

„Informace i údaje o bankovních účtech, které disk obsahuje, jsou vaše,“ prohlásil Nassár.

Mulla se usmál. „Odpověď, která postrádá smysl. Možná jste se měl věnovat politice.“

„Možná.“

„Máme šanci to heslo prolomit?“ zeptal se Halabí.

Jeho expert přes informační technologie zavrtěl hlavou. „Těžko. Větší šanci na úspěch budeme mít, když ho podrobíme mučení.“

Halabí zamýšleně pokýval hlavou. „Přemyslím o tom. To heslo může způsobit, že se k těm informacím nikdy nedostaneme. Je to tak, Alí?“

„Ano, je.“

Halabí si zamnul ruce před obličejem. „Peníze, ke kterým ten disk umožňuje přístup, nám rychle protečou mezi prsty a stejně tak rychle zestárnou i informace, jež obsahuje. Jsou cennější než lstivost a zkušenosti člověka, který nám je přinesl.“

Byla to ryze řečnická otázka, ale jeden z Halabího skupiny na ni přesto odpověděl: „Má díky těm svým vlastnostem pro nás cenu, nebo je nebezpečný? Zradil svého krále a vlast. Proč? Pro svatou věc? Pro Alláha? Nebo pro svůj osobní prospěch? Dá se mu věřit, mullo Halabí? Přišel, aby vám pomáhal, nebo aby zaujal vaše místo?“

„Měl jsem vliv,“ ozval se Nassár. „Byl jsem bohatý. Těšil jsem se vážnosti u krále i u Američanů. Dal jsem to všechno všanc. Jsem...“

„Král je starý a slabý,“ přerušil ho Halabího bojovník. „Obával jste se, že se říše zhroutí, a hrál jste to na obě strany. Američané přišli na to, že jste zradil, a musel jste utéct.“

Nassár na okamžik umlkl, ale pak mluvil dál.

„Ano, přišli na to, že mám styky s mullou Halabím. Je to škoda, protože i když tady vám můžu být hodně prospěšný, ve službách krále bych byl užitečnější. Nepředpokládám, že obyčejný voják pochopí, kolik úsilí jsem vynaložil, než jsem získal jeho důvěru.“

Urážka způsobila, že muž strnul, ale Nassár si toho nevsímal. „Úzce jsem spolupracoval s Američany při vytváření taktiky k obraně jejich země a na odvrácení teroristického útoku na půdě Spojených států. Tím pádem toho vím hodně o ochraně jejich hranic a jejich imigrační politice, o energetických sítích, jaderných elektrárnách i vodárenském systému. Jestliže provedeme promyšlený útok, můžeme zvrátit průběh naší války. Můžeme

Američany přinutit, aby zasáhli proti všem muslimům, a rozmnožit vašich třicet tisíc bojovníků na miliardu.“

Halabí hleděl dolů na Nassára, který při tomto zjevně nejistém pokusu vyjádřit loajalitu odvrátil zrak.

Vzápětí se mu rozprsklo čelo.

Následoval zlomek vteřiny, kdy všechno znehybnělo, ale Halabímu stačil k tomu, aby v ústí chodby spatřil mihnout se vousatý obličej. Patřil ďáblovi a mulla měl tu podobu nesmazatelně vypálenou v mozku i v duši. Byl to obličej Mitche Rappa.

Pak vypukl poprask. K Halabímu se vrhli členové jeho ochranky a ostatní spustili palbu do chodby. Tři z jeho lidí ho začali vléct k nevelké škvíře vzadu v jeskyni a rachot přestřelky a čpavý pach střelného prachu zaplnily celou prostorou.

Chvilí předtím, než se mu do lýtka bolestně zasekla střepina, zahlédl oslnující záblesk. Výbuch schytl nejvíc ozbrojenec, který ho kryl zezadu, padl na Halabího a strhl ho k zemi. Okamžitě zhasla světla a ze stropu se začalo sypat kamení. Halabího ochránci přišli buď o život, nebo zůstali ležet v bezvědomí a on se ze všech sil snažil vyprostit zpod těla toho z nich, který mu přistál na zádech.

Jakmile se mu to podařilo, mohl zhodnotit rozsah zranění, která utrpěl. Pravou paži měl úplně bezvládnou, k nepotřebě. Připadalo mu, že levou nohu má v plamenech, a v boku ho píchalo, jako by tam měl zabodnutou dýku, až skoro nemohl dýchat. Cítil, jak se mu po těle rozlévá horká krev, měl dojem, že je jí pokrytý úplně celý, a nevěděl, jestli ji prolévá on nebo jeho lidé.

Zaslechl pár přidušených výkřiků, ale ty rychle zanikly, protože někde blízko se začaly hroutit skály. Zasáhla ho tlaková vlna a naplnila jeskyni dusivým oblakem prachu a rozdrčeného kamení. Zabořil obličej do své krvi nasáklé tuniky a snažil se neztratit vědomí.

Takhle to nemohlo skončit. Bůh to nedovolí. Nedovolí, aby jeho věrného vyznavače potkala smrt z rukou ďáblava zástupce vyslaného na zem. Přejmenším do té doby ne, dokud se nezavrší Jeho dílo.

Pán ho zkouší. Tím se všechno vysvětluje. Zkouší, jak je silný. Zkouší, jestli za něco stojí. Zkouší jeho oddanost.

Tohle poznání Halabího probudilo z letargie. Podařilo se mu svalit ze sebe mrtvého vojáka. Panovala teď naprostá tma, ale i v ní dokázal dojít do zadní části jeskyně, a zatímco kolem něj utichaly poslední slabé výkřiky, hmatal po stěně. Konečně našel úzkou průrvu, kterou hledal a která bohudíky zůstala nezavalená.

Měl informace, že chodba je dlouhá šedesát metrů a někde má průměr tři metry a jinde je tak stísněná, že se do ní urostlý člověk sťeží vejde. Vlekl se po nerovném kamenitém dně a postupoval vpřed po hmatu. Místy se zdálo, že dál už to nejde, ale po chvíli hmatání naslepo se mu pokaždé podařilo postoupit zase o pár metrů.

Nakonec se stěny k sobě přiblížily natolik, že už nemohl pokračovat. Pokusil se vycouvat, ale zjistil, že se ocitl v pasti.

Připadalo mu, že svět zmizel, a to posílilo jeho zmatek a také bolest, jež mu projížděla celým tělem. Chvilí se mu zdálo, že všechno ostatní přestalo existovat. S výjimkou zvuků, které způsobil on sám, neslyšel nic. Nezahlédl ani záblesk světla, který by pomohl jeho zraku. Vnímál jen bolest, chuť hlíny v ústech a zmatený vír myšlenek v hlavě.

Povznášející pocit, který mu přineslo poznání, že jde o zkoušku, vystřídala pochyba, jestli to není spíš trest. Čím se provinil, že si vysloužil Al-láhův hněv?

Střídavě ztrácel vědomí a zase ho nabýval, i když ve tmě nebylo snadné jeden stav od druhého odlišit. Viděl Ameriku. Tamní vznosné stavby. Lidské zástupy, které vyměnily Boha za požitky a pohodlí. Byl svědkem úchvatného zhroucení Světového obchodního centra a sledoval hrůzu a nejistotu, jež útok zasel do vědomí Američanů. Ohromné vítězství, které Usáma bin Ládín zmarnil, když vzápětí v neostrých videích blekotal pořád dokola o islámu.

Zažil vzestup Islámského státu, jemuž pomohlo šikovné využití sociálních sítí a také vnímavá analýza toho, jaké motivace dnes hýbají pokolením mladých mužů na celém světě. Stal se rovněž svědkem válečných vítězství, která měla potenciál vydesit Američany ještě víc, než to dokázalo 11. září.

Pokusil se znovu o něco posunout, ale zase klesl na hromadu rozdrceného kamení pod sebou. Tak hluboké ticho a tmu ještě nikdy nezažil. Ne-

rozostřovaly jen hranici mezi jasnou myslí a bezvědomím, ale i mezi životem a smrtí. Pouze bolest a zvuk jeho dechu ho ujšťovaly, že ji ještě nepřekročil.

Nevěděl, jak dlouho tam ležel, ale nakonec začala tma přece jen ustupovat. Otevřel oči, ale nespatriil kolem sebe stěny chodby provrtané ve skále. Oslepilo ho jasné bílé boží světlo. A tehdy pochopil. Až sem ho zavedla vlastní arogance. Dopustil, aby ho nenávisť a touha zvítězit odvrátily od poslání, jímž ho pověřil Bůh. Nechal se svést mocí, s níž ovládal své stoupence, a hrůzou, kterou budil u nepřátel. Svedla ho vidina nového chalífátu, v jehož čele stane a pustí se do spravedlivého boje se Západem.

Cítil, jak v něm narůstá panika do takové míry, že už se to skoro nedalo snést. Žil dosud ve lži a Bůh mu to konečně dal na vědomí. Sloužil jen sám sobě, své vlastní ješitnosti a nenávisti.

Halabí zatínal prsty do stěn kolem sebe, takhle potupený nechtěl zemřít. Ucítil, jak se mu něco trhá v rameni, ale nebral na to zřetel a nakonec byl odměněn záplavou uvolněných kamenů, které mu umožnily pohnout se zase vpřed.

Dostal se ven.

1

JIHOZÁPADNĚ OD THAMUDU JEMEN

Mitch Rapp se dal znovu do pohybu, hledal si cestu po rozlehlé plošině mezi neuspořádaně rozestými balvany, a když dospěl k jejímu okraji, padl na břicho. Zběžná prohlídka terénu dalekohledem přinesla stejný výsledek jako kdykoli předtím: nekonečná řada výrazných kopců pokrytých načervenalou hlínou. Bez rostlinstva. Bez vody. Žhnoucí obloha na západě oranžověla. Kdyby bylo pětatřicet stupňů mrazu, a ne nad nulou, mohl by si klidně myslet, že je na Marsu.

Rapp přenesl pozornost doprava a dobrých patnáct vteřin se musel soustředit, než zahlédl, že se tam něco nepatrně pohnulo – buď Scott Coleman, nebo někdo z jeho lidí. Všichni měli na sobě maskáče z látky, kterou speciálně pro tuhle operaci vybrala a nabarvila přítelkyně Charlieho Wickersa. Byla textilní návrhářka, a pokud šlo o soulad barev a tkanin, byla naprosto geniální. Když jste jí poskytli pár fotek terénu, kde měla proběhnout operace, postarala se, že budete neviditelní.

Na obloze se objevily dvě kondenzační stopy a on je sledoval prostým okem. Saúdské tryskáče mířily k západu, kde budou bombardovat městské cíle. Tato řídké osídlená oblast Jemenu se stala oblíbeným rejdištěm Islámského státu a al-Káidy, ale Saúdové to v podstatě nebrali na vědomí. Ze vzduchu se daly spolehlivé cíle rozpoznat obtížně a královský režim neměl žaludek na to, aby rozpoutal pozemní krveprolití. Zase to dostal na triko on.

Rapp spokojeně konstatoval, že je nikdo nepozoruje, a skloněný vyrazil

vpřed. Coleman a jeho tým se mu vydají v patách a budou mu krýt záda v perfektně načasovaných intervalech, jako v Iráku. Jako v Afghánistánu. A jako v Sýrii. Jako v každé prokleté díře na téhle planetě.

Občanská válka začala v Jemenu roku 2015 mezi hutijskými vzbouřenci a vládními vojsky. Podle očekávání konflikt vtáhl i další hegemony v oblasti, především Írán, který podporoval povstalice, a Saúdskou Arábii, jež stála na straně vlády. Zapojení těchto států konflikt posílilo a stalo se příčinou humanitární katastrofy, jejíž rozměry byly monumentální i na poměry Blízkého východu.

Z mnoha hledisek to byla zapomenutá válka. Svět si tu pěstoval takové nepěkné malé tajemství. Dokonce i mezi americkými vládními představiteli a vojenskými veliteli bylo těžké najít někoho, kdo si uvědomoval, že dvě třetiny jemenské populace vyžívají z mezinárodní pomoci a dalších osm milionů hladoví. Nikdo ze zmíněných by taky nedokázal dovodit, že hlad a absence elementárních služeb způsobují nemoci, které se šíří po celé zemi. Cholera, bakterie odolávající antibiotikům, a dokonce i záškrť se rozbujely v takové míře, jakou svět v moderní době ještě nezakusil.

A každá oblast, kterou lze popsat za použití slov „zapomenutá“, „rozbujel“ a „válka“, dříve či později vyvolá zájem teroristů. Ti znamenali pro oblast další epidemii, jež ohrožovala zesláblé a zraněné jedince.

Na severozápadě se ukázal neobyčejně vysoký vrch a Rapp znovu padl k zemi, aby si ho pořádně prohlédl dalekohledem. Ve vzdálenosti asi tři sta metrů spatřil ve skalní stěně průrvu, kam se mohl docela dobře vměstnat člověk.

„Vidíš něco?“ ozval se mu do sluchátek Coleman.

„Vchod do jeskyně. Přesně tam, kde nám říkali, že ho najdeme.“

„Vyrážíme?“

„Ne, vadí protisvětlo. Počkáme, až slunce zajde za obzor.“

„Rozumím. Slyšeli jste všichni?“

Bruno McGraw, Joe Maslick a Charlie Wicker potvrdili, že slyšeli. Tahle čtveřice reprezentovala přibližně polovinu lidí na světě, kterým Rapp důvěřoval. Pravděpodobně smutná skutečnost, nicméně právě díky ní přežil déle, než se kdo odvážil prorokovat.

Doostřil dalekohled, aby dobře viděl na temný otvor ve skalní stěně.

Dalo se jen stěží věřit, že Sajjid Halabí je stále ještě naživu. Kdyby se býval Rapp dostal s granátem k vůdci Islámského státu ještě blíž, byl by mu ho nacpal do chřtánu. Ale i když se možná netrefil úplně přesně, nemělo by to hrát žádnou roli. Výbuchem se zřítily podstatná část jeskyně, v níž se mulla ukrýval.

Zával byl tak rozsáhlý, že v něm zůstal uvězněný i on sám. Nejspíš by ve tmě zemřel pomalou smrtí, nebýt demoličních zkušeností Joesa Maslicka, který strávil kus mládí u stavařů, s nimiž hloubil stavební jámy. Rappovi už docházel kyslík, když se Maslick konečně prokopal až k němu a vytáhl ho z hrobu, který si sám uchystal.

Navzdory tomu všemu však zpravodajské informace o Halabím zněly věrohodně. Před časem kdosi v NSA dekodoval video na internetu, na němž byl Halabí vidět, jak stojí v pozadí jakési místnosti, kde se konala porada al-Káidy. Zpočátku se domnívali, že jde o archivní záběry, které islamisté pustili do oběhu, aby motivovali bojovníky. Podrobnější analýza však napověděla, že záznam byl pořízený šest měsíců *poté*, co Rapp tehdy v noci tuto škodnou konečně sprovodil ze světa, jak se alespoň domníval.

Na základě videa zadrželi jednoho z účastníků schůze a jeho výslech přivedl Rappa na tuto vyprahlou planinu. Dozvěděl se totiž, že výbuch granátu Halabího těžce zranil a on se uchýlil sem, aby se zotavil. Prémiovou otázkou toho kvizu však zůstávalo, zda je to pravda. A pokud to pravda byla, jestli je *ještě* tady. Zjevně mu bylo natolik dobře, že mohl chodit na schůze a začít obnovovat Islámský stát po porážkách, jež utrpěl za jeho nepřítomnosti.

Slunce konečně sklouzlo za obzor, což přineslo okamžitý pokles teploty a viditelnost se zlepšila. Mohli by počkat, až nastane úplná tma, ale to nebylo nutné. Nevšiml si, že by jeskyni zvenčí někdo strážil, a až se dostane dovnitř, jestli je venku den nebo noc, nebude hrát žádnou roli.

„Jdeme na to,“ zahlásil do hrdelního mikrofonu.

„Rozumím,“ potvrdil Coleman.

Rapp zamířil doleva, bez hluku se pohyboval kamenitým terénem, až se dostal ke skalní stěně tyčící se asi dvacet metrů od vchodu do jeskyně. Skloněný se plížil podél ní, dokud nedošel tam, kde končila. Ozbrojenci IS pořád ještě nebyli vidět. Nikdo se nevyskytoval ani na pláni za ním, ale

to ho nepřekvapovalo. Coleman a jeho tým zůstanou v úkrytu, dokud nebude nutné, aby zasáhli. Jak to vypadá v jeskyni, se dalo jen těžko odhadovat a Rapp měl zlé tušení, aby to v ní nebylo tak stísněné, že to nakonec zůstane jen na něm, protože kdokoli navíc by akci jen komplikoval.

Když konečně vklouzl dovnitř, jedinou známkou toho, že je skalní dutina obývaná, byla udusaná hlína, po níž šlapal. Mířil před sebe a pomalu postupoval chodbou, jež měla necelý metr na šířku a nad ním se klenula do třímetrové výšky. Glock, na který byl zvyklý, nahradil starší model taktické kuše. Jeho zbrojní technik ji upravil pro použití k nečekanému útoku; hlasitost výstřelu redukoval na méně než pětadesát decibelů. Nejlepší na tom bylo, že zvuk, který vydávala, by si nikdo nespojoval se zbraní. Rapp měl vycvičený sluch, a přesto i jemu to znělo spíš jako úder pytle písku o chodník.

Rychlost nabíjení nebyla u kuše zrovna ideální a on navíc neměl dost času na trénink, přece ale usoudil, že pro tuto situaci je to nejlepší zbraň. Nejtišší pistoli ze svého osobního arzenálu, Volquartsen .22 s tlumičem Gemtech, měl ve stehenním pouzdru, ale považoval ji jen za záložní zbraň. Moment překvapení naplňovala výtečně, ale ostré rány, které vydávala, byly v tomto prostředí příliš hlasité a snadno identifikovatelné.

Nořil se do hloubi a tma houstla tak, že musel zpomalit, aby si na ni zvykly oči. Vzhledem k tomu, jak to dopadlo, když naposledy zahnal Sajjida Halabího do skalní díry, bylo rozumné dát přednost obezřetnosti před rychlostí. Co když si Mas tentokrát zapomněl lopatu?

Na konci chodby se objevila matná zář. Rapp teď postupoval jen po centimetrech a dával si přitom pozor, aby se vyhýbal kamenům a šlapal jen do měkké hlíny. Jak se blížil, viděl, že chodba se větví do písmene T. Pravé rameno končilo po pár desítkách centimetrů kolmou stěnou, ale doleva chodba pokračovala. Zdrojem světla byly malé žárovky napájené z autobaterie.

To byla jedna ze stinných stránek techniky LED: kdo se chtěl schovávat v jeskyních, měl to s ní snadnější. Na jednu baterii mohl svítit řadu dní. Mělo to ale háček. Do skalních úkrytů už se zdroje energie nedodávaly tak často a v tak velkorysém množství jako dříve.

Rapp se shýbl, odpojil kabel z baterie a jeskyně se ponořila do tmy.

Okamžitě se ozvaly výkřiky, ale prozrazovaly spíš naštvanost než paniku. Rapp rozeznal dva mužské hlasy, ale porozumět tomu, co si v arabštině sdělují, znemožňovala ozvěna. Vzduchem poletovala jména a šlo hlavně o to, na kom je řada, aby závadu odstranil. Občasné výpadky proudu jsou nevyhnutelné, když jste v otázce světla závislí na jediném improvizovaném zdroji.

Chvilí nato se objevil jeden z dvojice, pohupoval baterkou, kterou držel v pravé ruce, ale nikdy ji nezvedl tak vysoko, aby mu světlo dopadlo na obličej. Na tom ale nezáleželo. Podle svižné chůze a držení těla bylo jasné, že to není Halabí. Opravy se ujal jeden z jeho poskoků.

Rapp na něj namířil zpoza rohu a zlehka stiskl spoušť. Zvuk výstřelu i dopad střely na cíl dělaly kuši dobré jméno. Horší už to bylo na takovou vzdálenost s přesností. Muž se neskácel a zdálo se, že nevěří vlastním očím, když zíral na šíp, který mu pod levou klíční kostí trčel z těla.

Rapp pustil kuši a rozběhl se k Arabovi, paži mu obtočil kolem krku a rukou mu zakryl ústa a nos. Napadený se bránil, když ho vlekl zpátky za roh, ale měkká půda zvuk jejich potyčky ztlumila. Rapp zajatce strhl na zem a obemkl ho nohama, aby ho omezil v pohybech. Nevýhodný úhel mu neumožňoval vyvinout dostatečný tlak na to, aby ho uškrtil, ale ruka, kterou mu držel na obličej, stačila k tomu, aby ho dusila. Trvalo to déle, než se mu líbilo, a několikrát se nabodl na hrot trčící z jeho těla, ale nakonec Arab ztratil vědomí. O zbytek se postaral nůž vbodnutý do spodiny lebeční.

Rap ze sebe shodil mrtvolu a právě sbíral ze země kuši, když se jeskyní rozeznělo ozvěnou volání:

„Faride! Co tam děláš, ty pitomče? Nahod' ten proud!“

Rapp zahalekal v odpověď, že se mu to nedaří, a spoléhal přitom na to, že zdejší akustika neumožňuje rozeznat jeden arabský hlas od druhého. Založil do kuše novou střelu a rozběhl se k baterii, kde nejprve postavil baterku reflektorem do hlíny a teprve pak si dřep. Světlo bylo tak slabé, že každý příchozí by neviděl víc než nezřetelný obrys postavy.

Nejprve se ozvala řada pramálo užitečných rad z oblasti elektrotechniky, pak zazněly kroky a vynořil se další mladík. Nezdálo se, že by byl sebe-méně znepokojený, a tím potvrdil jednu letitou lidskou zkušenost: člověk vidí to, co vidět chce a co očekává, že uvidí.

Rapp nechal teroristu dojít na tři metry a pak chňapl po kuši. Tentokrát už s rozmyslem mířil nízko a vlevo a podařilo se mu vyrovnat těžiště střely. V tomto případě nemusel nic napravovat. Muž padl přímo před sebe a zaryl obličej do hlíny.

Rapp si byl jistý, že protivník se už nezvedne, a tak baterii znovu zapojil. Světlo bude nejspíš potřebovat. Zatím probíhalo všechno zdárně, ale ze zkušenosti věděl, že na pravidlo „do třetice všeho dobrého“ spoléhat nemůže.

Tato teze se potvrdila vzápětí, když zpoza rohu vyběhl muž, kterému se zvuk pytlů s pískem dopadajících na chodník zdál nejspíš podezřelý. Dvaadvacítka by Rapp nestihl včas vytáhnout z pouzdra, a tak se místo toho chopil další ze střel připravených k nabití kuše.

Terorista se přihnul celý říčný, a když do něj Rapp vrazil, odletěl na protější stěnu chodby. Rapp využil toho, že ztratil rovnováhu, vrhl se na něj a zabodl mu čepelovitý hrot šipky do krku.

Férové to zrovna nebylo, ale chlapa to spolehlivě vyřídilo. Jakmile však dopadl na zem, z ruky se mu vykutálela nevelká rourka s trčícími dráty.

Už zase?

Rapp nohou v bagančeti odkopl výbušné zařízení k ležícímu Arabovi a hned nato už uháněl opačným směrem. Uběhl asi sedm metrů a pak se vrhl k zemi. Výbuch ho zasypal rozpálenou sutí a nad sebou uslyšel několik hlasitých zapraskání, ale tím to skončilo. Skála vydržela. Obrátil se na bok a zakryl si čípem košile ústa a nos, aby chránil plíce před prachem. Nejrozumnější by teď bylo zařadit zpátečku a povolát tým expertů na dobývání podzemních komplexů, jenže do toho moc chuti neměl. Pokud tu Halabí byl, chtěl ho Rapp vidět mrtvého. A to i kdyby měli do říše mrtvých vejít společně, s rukama sevřenýma kolem protivníkovy krku.

Zvenčí k Rappovi dolehl zvuk automatických zbraní, ale Rapp si toho nevšímal. Vytáhl volquartsen a při světle minisvítilny pokračoval do hloubi jeskyně. Coleman a jeho lidé si umějí poradit sami.

Ukázalo se, že jeskynní komplex není nijak složitý – z chodby mířila spousta odboček, ale po několika metrech se všechny ukázaly jako slepé. V první trochu větší síni našel lůžko a základní lékařské vybavení – infuzní stojan, monitory a odpadkový koš plný zkrvavených obvazů. Všechno to vypadalo, že je to tady už nějaký čas.

Druhou jeskynní komoru proměnili v operační sál, ale vybavený byl zastarale, jako by ho sem přenesli z první světové války. Plynová láhev jako na svařování, táč s několika poházenými nástroji a improvizovaný operační stůl s cákanci zaschlé krve.

Dál cesta nevedla. Jeskynní komplex tímto sálem končil.

„Do prdele!“ zanádal Rapp a jeho výkřik se prohnal chodbou a vrátil se k němu v ozvěně.

Ten parchant tady byl. Přivezli ho sem, aby mu ošetřili zranění, k nimž přišel v Iráku, a aby měl čas se zotavit. Před měsícem by se mu Rapp mohl podívat do tváře, přiložit mu hlaveň pistole mezi oči a stisknout spoušť. Teď byl ale už dávno pryč. Sajjid Halabí mu opět proklouzl mezi prsty.

2

MUKALLÁ JEMEN

Sajjid Halabí se opatrně usadil na židli proti ohromné puklině na boku budovy, v níž se nalézal. Pohled na kontury města táhnoucího se do dálky mu rámovaly roztráštěný beton a pokroucené armatury. Půlměsíc na obloze umožňoval rozeznat rozbitá auta, pobořené domy a rozmetané škvárobetonové tvárnice. Nikde neviděl žádné světlo s výjimkou toho, o něž se postaral Bůh. Dodávka proudu byla zase přerušena a nikdo z půlmilionu obyvatel města se neodvážil rozdělat oheň nebo použít autobaterii ze strachu, aby se nestal terčem Saúdů.

Nebylo to tak vždycky. Al-Káida využila v roce 2015 zkázu, kterou v Jemenu způsobil nálety Saúdské Arábie, a zaútočila na Mukallá. Vládní síly se ani nezmohly na pořádnou obranu. Stačilo pár krátkých potyček a stáhly se. Za sebou nechaly nejen vyděšenou populaci, ale i moderní bojovou techniku – bitevní tanky, americká vozidla Humvee a těžká děla.

Po ohromujícím triumfu vítězové na dobytém území slavně předvedli, jak by to v budoucnu mělo vypadat. Al-Káida se ujala vlády nad městem a zavedla přísné islámské právo. Opravili silnice, obnovili veřejný pořádek, vystavěli nemocnice. Hříšnost a zmar nahradil řád a služba Bohu.

Rok nato vyhnala al-Káidu vojska podporovaná Spojenými arabskými emiráty a vrátila město do správy neschopné a zkorumpované jemenské vlády. Od té doby pro obnovu města nehnul nikdo ani prstem, Saúdové pokračovali v nevybíravém bombardování a postupně zadusili poslední jiskru naděje. Lidem zůstal jen hlad, nemoci a násilí.

Na východě se ukázalo osamělé vozidlo. Se zhasnutými reflektory šněrovalo mezi troskami. Halabí ho nějakou chvíli sledoval pohledem, uvažoval, kde sehnal řidič palivo, a naslouchal, jestli se neblíží saúdské letouny. Žádný se neukázal a vůz se mu po chvíli ztratil z dohledu.

Vůdce Islámského státu byl nakonec přinucený vstát, protože bolesti v zádech mu nedovolily zůstat dál sedět. Tři naštipnuté obratle byly nejméně viditelné ze všech jeho poranění, ale působily mu jednoznačně největší muka. To byly následky toho, jak ho v Iráku přepadl Mitch Rapp. Kromě pochroumaných zad měl Halabí částečně znehybněnou pravou nohu a mohl mluvit o štěstí, že se vyhnul amputaci. Levé oko se lékařům nepodařilo zachránit a zakrýval ho teď kožený okluzor. Rozdrcené prsty na levé ruce mu chirurgicky srovnali a napravili, ale ztratil v nich cit.

Měsíce se ukrýval v podzemí, odkázaný na nedokonalou lékařskou péči; vedle rozmanitých infekcí prodělal i rozsáhlé vnitřní krvácení. Celou tu dobu mu nedalo spát, zda Američané vědí, že přežil. Zda se v následujícím okamžiku opět odněkud nevyonoří Rapp.

Tyhle obavy po nějaké době opadly a on se začal uzdravovat po fyzické i psychické stránce. Jakmile mu to jeho stav umožnil, oddal se modlitbám a studiu. Dlouhé hodiny sledoval zpravodajství z celého světa, četl dějepisné a politologické knihy a studoval vojenskou strategii. Za ten čas došel k pochopení, proč Bůh nečinně přihlížel, když se jeho nejoddanější služebník stal obětí takového útoku. Halabí dopustil, aby jeho život zahltil boj. Nechal se svést prchavým požítkem z rozsévání zkázy, místo aby se soustředil na svízelnější a nevděčný úkol, jak docílit konečného vítězství.

Zaslechl za sebou kroky a otočil se vstříc svému nejvěrnějšímu stoupenci.

Mohamed Attia se narodil v Americe alžírským přistěhovalcům. Dětství strávil v New Yorku prací v obchodě smíšeným zbožím, který patřil jeho rodičům, a snažil se, aby ho západní společnost, která ho obklopovala, přijala a projevila mu uznání. Po střední škole šel na dvouletou státní nástavbu, ale po roce nastoupil do americké armády jako civilní anglo-arabský tlumočník.

Jako Američan muslimského vyznání už měl možnost poznat proradnost a morální úpadek adoptivní vlasti svých rodičů, ale v plném rozsahu si je uvědomil, až když ho přidělili do Iráku.

Půl roku nato ho naverbovala al-Káida a on pro ni pracoval jako agent, dokud ho Američané neodhalili. Dokázal jim však, že je chytřejší než oni, protože se mu podařilo utéct do pouště dřív, než ho přišli zatknout.

„Můžeme začít s výměnou?“ zeptal se Halabí přicházejícího mladíka. „Jsou k tomu moji stoupenci způsobilí?“

„S Alláhovou pomocí je možné všechno.“

„Ale získat tu pomoc je mnohem obtížnější, než jsem si představoval.“

„Do mysli našeho Pána nikdo ze smrtelníků nevidí. Můžeme se jen pokoušet hrát své bezvýznamné role v Jeho plánech.“

Halabí přikývl. „Můžeme jít?“

„Můžeme.“

Schodiště bylo zbavené troskek, ale vůdce Islámského státu i tak potřeboval při cestě dolů pomoc. Sestoupili do pozůstatků sklepa budovy, kde byla ještě hustší tma. Halabího se na chvíli zmocnila panika, když se za ním zavřely dveře, a temnota mu připomněla mučivé hodiny, kdy se v Iráku plazil z jeskyně.

Tentokrát ale netrvala tma dlouho. Černou prázdnotu zahnal slabý přísvit počítačových monitorů, které se rozzářily, a on zjistil, že stojí před řadou obrazovek a z každé se na něj dívá mužský obličej.

Rozdíl mezi touto a předchozí poradou vedení Islámského státu nemohl být výraznější. Bývalí důstojníci irácké armády, kteří před ním v řadách klečeli, byli dnes všichni po smrti a poradný Alí Nassár rovněž. Bůh mu je neodňal proto, aby ho potrestal, ale protože byli k ničemu. Tohle a ještě mnoho dalších věcí teď už chápal.

Halabí prohlédl a už si uvědomoval, že jeho dosavadní počínání bylo chybné, div že mu nepřišlo k smíchu. Dal důvěru lidem, které Američani už jednou pokorili. Nemohl od nich čekat žádné nové nápady. Žádné nové schopnosti. Žádné znalosti nebo úhly pohledu, které by svět neznal už desítky let. Byli dobří jen k tomu, aby příští porážka Islámského státu proběhla spořádaně a disciplinovaně.

Na kameře před ním se rozsvítila červená kontrolka a obličej na monitorech zpozorněly. Přestože jim výrazy ztvrdly, bylo zřejmé, že nikdo z nich není voják. Někteří byli upravení a hladce oholení, kdežto jiní měli husté plnovousy a neudržované vlasy. Nejmladším bylo stěží dvacet a nej-

starší ještě nepřekročili čtyřicítku. Dva z nich – mezi nimi Angličan s extrémně světlou pletí – neznali dokonce ani základy arabštiny.

Různorodost se však neomezovala jen na otázku vzhledu, poznamenala i jejich odbornost. Programátorství. Marketing. Finančnictví. Společenské vědy. Možná nejdůležitější mezi nimi byl dokumentarista, který v uplynulém roce pracoval pro televizní stanici Al-Džazíra. Jejich jediným společným znakem bylo, že vzdělání získali na Západě. To se teď stalo podmínkou, kterou od svého nejužšího okolí vyžadoval.

Od brutální a fanatické bandy, které Halabí velel doposud, se tihle lidé sice dramaticky lišili, ale mohli být značně nebezpečnější.

„Byla doba, kdy jsem byl přesvědčený, že naše hnutí ztratilo směr,“ začal Halabí a jeho slova odříkávaná anglicky s těžkým přízvukem přenášelo zabezpečené satelitní spojení. „Teď už ale vím, že tudy cesta k vítězství nikdy nevedla. Usáma bin Ládín doufal, že jeho akce v New Yorku přinese rozpad společnosti, kterou už beztak drobil vlastní morální rozklad. Jenže čeho jsme docílili ve skutečnosti? Odvetných válek v Afghánistánu a Iráku, třebaže nepřinesly jednoznačný výsledek. Podnikli jsme několik následných útoků, které se však rozplynuly v americké kultuře násilí a masového vraždění. Bin Ládín do konce života už jen bečel jako ovce a čekal, až ho Američané polapí.“

Halabí umlkl a pozorně si prohlížel tváře na monitorech. Tihle noví lidé se sice lišili od těch, kterým velel předtím, ale oči jim planuly stejně intenzivně. Hnutí pro ně znamenalo všechno. Dávalo jim smysl života. Díky němu našel cíl jejich hněv, nenávisť a pocit marnosti. A vnašelo jim do duší klid.

„Al-Káida neuspěla, protože její vedení zestárlo a ztratilo ze zřetele, co motivuje mladou generaci,“ shrnul to Halabí stručně.

Usáma bin Ládín se obával, že celou oblast zachvátí surovost, kterou považoval za překážku při náboru nových bojovníků. Bohužel nežil tak dlouho, aby se přesvědčil, jak to ve skutečnosti dopadlo. Neviděl efektně produkované videozáznamy zachycující chaotická, nemilosrdná vítězství. Neslyšel říznou hudbu, jež je provázela, a počítačově vytvářený obrazový materiál, který je umocňoval. Neviděl, jak tisíce mladých mužů zasažených touto propagandou zaplavují Blízký východ. Připravení bojovat. Připravení umírat.

„A Islámský stát si nevedl lépe,“ pokračoval Halabí. „Mě i moje před-

chůdce omámila vidina nového chalífátu. Blízký východ byl nejednotný a Západu se omrzelo vést války, které nevedly k rozhodujícímu vítězství. Nalhávali jsme si, že jsme připraveni vystoupit z příšeří a postavit se americké vojenské mašinerii.“

Odmíchl se a uvažoval, kam až chce v otevřenosti zajít. Koneckonců ale zijeme v éře informací. Zatajovat to před svými nejbližšími spolupracovníky by vedlo jen k další porážce.

„Všechno to byla jen ztráta času a zbytečné obětování mučedníků. Čas pro takový druh akce tehdy ještě nedozrál.“

„A teď už ano?“ zeptal se jeden z mužů, jehož mladická netrpělivost byla slyšitelná i navzdory laciným reproduktorům. „Za posledních sto padesát let nebyla Amerika nikdy tak slabá, jako je dnes. Její obyvatelé se užívají vzájemnou nenávisť. Mají pocit, že je zbytek světa podvedl. Že je okradl. Zneužil. Nepřetržitý proud zpráv tyhle postoje posiluje čtyřicet hodin denně a připojuje se k tomu i ruské propagandistické úsilí na internetu. Blížící se prezidentské volby tyhle antagonismy prohlubují do té míry, že zemi hrozí, že se rozpadne.“

„To nestačí,“ odpověděl Halabí. „Američané jsou národ extrémů. Jsou náchylní k výbuchům zlosti a mají tendenci k sebezničení, na druhé straně ale vykazují tak pevnou vnitřní sílu, že ji dosud nikdo v dějinách nedokázal zlomit.“

Z výrazů na monitorech bylo znát, že posluchače ohromilo jeho prohlášení, které považovali za vychvalování nepřítele. Byl to jeden z mnoha poznatků, k nimž Halabí došel v době, kdy byl odkázaný na lůžko hluboko pod zemí: nenechat se zaslepit záští natolik, aby neviděl silné stránky a klady protivníka.

„Když ji nikdo nesvedl zlomit,“ ozval se Brit, „jak to dokážeme my?“

Tuhle otázku si Halabí kladl téměř celý život. Teď mu na ni Bůh dal konečně odpověď.

„Chce to vyvádět je z rovnováhy tím, že budeme v jejich řadách dál rozdmýčovat plameny strachu a rozkolu,“ odvětil.

Britovi to nestačilo. „A co potom?“

„Potom jim zasadíme úder, jakého se v celých dějinách ještě nikdo neodvážil.“

3

HUDAJDÁ
JEMEN

Přístavní město mělo stále přes dva miliony obyvatel, ale ti ho v této fázi války neopustili už jen proto, že neměli kam jít. Některé budovy zůstávaly nedotknuté, ale jiné zasáhly saúdské bomby a zbyly z nich ve větší či menší míře jen zříceniny. Bombardování překreslovalo téměř každou noc mapu města a způsobovalo, že některé ulice se proměnily v haldy trosek, kdežto jiné výbuchy úplně vymetly.

Rapp obešel vyhořelý vrak auta a zabočil do ulice plné kráterů, jež byla o něco víc zalidněná. Kolem dřevěných vozíků se shlukly zástupy mužů, kteří nakupovali nebo měnili, co bylo zrovna k mání. Žen tradičně zahalených od hlavy k patě mezi nimi bylo málo. V této části světa bylo zvykem držet je v ústraní, což jen přispívalo k narušení chodu společnosti.

Jedna z nich teď zrovna mířila k Rappovi, zavěšená do mužského rodného příslušníka, který by měl za normálních okolností za úkol ji hlídat. Tady se ale role obrátily. Muž nesl útočnou pušku AK-47 a měl i obřadní dýku, která v Jemenu patřila k povinným módním doplňkům, ale zároveň trpěl některou z těžkých chorob, jež se tady v důsledku války rozšířily. Držel se na nohou jedině díky své společnosti.

Zakopl a Rapp ho zachytil a podpíral ho, dokud se muž zase nenarovnal. Žena zamumlala slova díky a Rapp usoudil, že by mohl její vděčnosti využít. Mapa, kterou mu dala CIA, nestála ani za ten cár papíru, na němž byla vytištěná.

„Nevíte, kde bych našel kavárnu Pašaší?“

Rapp viděl z té ženy jen oči, ale ty se teď rozšířily a ona váhavě o krok ustoupila.

Neudivilo ho to. Poté, co Islámský stát přestal zdejší oblast ovládat, mnozí z jeho bojovníků, kteří ztratili velitele i pravidelný příjem, si začalo vydělávat na živobytí vydíráním a obchodem s drogami nebo bílým masem. Rappův vzhled a irácký přízvuk ho nejspíš řadily právě do té kategorie.

„Kde je kavárna Pašaší?“ opakoval.

Žena křečovitě přikývla, krátce mu vysvětlila cestu a pak ho obešla a ve sluneční výhni pospíchala pryč.

Trvalo mu to ještě půl hodiny, ale nakonec podnik našel. Restaurace se nacházela ve víceméně nedotčeném kamenném domě a na ulici před ní stály stolky a židle. Stín skýtalo několik improvizovaných markýz a provizorní zábrany z jedné strany chránily hosty, aby nespadli do kráterů po bombách.

Navzdory válce tady byl rušný provoz. U stolků na zahrádce seděli muži, hlavy nakláněli jeden k druhému a diskutovali o politice, o Bohu a o smrti. Otevřeným průčelím proudili do kavárny a zase ven číšníci, přinášeli jídlo a nápoje, uklízeli ze stolů a tu a tam se nechali vtáhnout do vášnivých debat, jež kypěly kolem nich.

Bylo neuvěřitelné, že v téhle nepočetné skupině hostů se sešlo i kompletní zpravodajské zastoupení, které CIA v Jemenu měla. Šlo sice o jednu z nejnebezpečnějších zemí na světě, skrz naskrz prolezlou teroristy, ale Spojené státy se zde vzdaly svých zájmů ve prospěch Saúdské Arábie.

Americkým politikům nešlo o nic jiného než zůstat u moci do dalšího volebního období. Úřadující prezident zvolil obrannou taktiku a snažil se neudělat nic, čím by v nadcházejících prezidentských volbách mohl uškodit své straně. Primárky už byly naplno rozjeté a na obou stranách se do vedení dostali ti nejodpornější a nejškodlivější kandidáti. Americká veřejnost předvolební boj sledovala s ohromným zájmem a jeho účastníky popichovala, jako by šlo o utkání wrestlerů v železné kleci.

O to, co se děje v Jemenu, se nikdo nestaral, a tak začal Islámský stát znovu zvedat hlavu. Využíval chaosu, který tu panoval, aby se znovu zformoval a zorganizoval. Byla chyba, že se tomu politici nesnažili zabránit. Nebo to možná vůbec nebyla chyba. Terorismus představoval vděčné di-

vadlo – nebyla tu nouze o nebohé oběti, chrabré vojáky a zákeřné protivníky. Dal se využít jako dokonalá politická rekvizita. Možná se američtí volení představitelé nehodlali s tímto problémem vypořádat tak radikálně, jak to prezentovali svým voličům. Vyřešené problémy preference nezvyšují.

„Alláh vás sem tedy dovedl bez úhony!“ zvolal Samir Karman, a už se proplétal mezi obsazenými stolky, aby ho objal. „Vítejte, příteli!“

Rapp ho v první chvíli nepoznal. Co ho znal, měl Karman vždycky kolem pasu pořádnou pneumatiku, která mu přidávala dobrých dvanáct kilo a vzdorovala zemské přitažlivosti. Teď po ní nezůstalo ani stopy, a dokonce se zdálo, že pod plnovousem má Karman propadlé tváře.

„Rád vás zase vidím,“ opětoval Rapp přivítání srdečným tónem, jaký od něj hosté u stolků očekávali.

„Pojďte! Nemá smysl stát tady v tom zmatku. Zajdeme dozadu, mám tam dobré jídlo i kávu.“

Vedl Rappa do zchátralé budovy a cestou je od stolů provázel smích. Karman to s lidmi vždycky uměl. CIA naverbovala tohoto rodáka z Jemenu už před mnoha lety, ale od samého začátku bylo zřejmé, že pistolník se z něj nikdy nestane. Ne, měl jinou zbraň: byl nevýslovně sympatický. Typ, kterému se svěříte i s tím největším tajemstvím. Parťák, kterého chcete mít na své svatbě. Člověk, kterého pozvete na neomezeně dlouhou dobu k sobě domů. A takovým dojmem dokázal zapůsobit během prvních deseti minut.

„Včera v noci zase padaly bomby,“ prohodil, když uvnitř míjeli stranou stojící stoly vyhrazené pro ženy a jejich rodiny.

„Ohrozily vás?“

Agentura kladla Saúdům na srdce, aby se zdejší oblasti vyhýbali, jenže nikdo se neměl k tomu, aby jim pověděl důvody, protože každý měl strach, že by se provalily. Irene Kennedyová se v umění takové chůze po provaze znamenitě vyznala, jenže nikdy nemohla mít jistotu. Stačil jeden domýšlivý velitel nebo dezorientovaný pilot a Karman i s celou svou operací by se proměnili ve sloup ohně.

„Ne. Ti idioti jen náhodně rozhazovali bomby, aby zakryli skutečný cíl.“

„A to?“

„Zdravotnické zařízení, které doslova lepíme znovu z troskek. Potýkáme

se tu s jednou z nejstrašlivějších epidemií cholery, jakou kdy svět poznal, a oni usilují o to, aby se ještě zhoršila. Bombami nás k poslušnosti přinutit nedokážou, tak nás chtějí sprovodit ze světa nemocemi a hladem.“

Hněv, jenž byl patrný v jeho hlase, nepředstíral proto, aby hrál věrohodněji svou roli. Vlastně bylo poměrně obtížné určit, na čí straně Karman stojí, ale právě i z toho důvodu se na tuhle práci tak dobře hodil. Osud jeho vlasti mu skutečně nebyl lhostejný, a to vycítil každý, kdo se s ním setkal.

„Jste tady s rodinou?“ zeptal se Jemenec.

Jeho otázku nebylo těžké rozšifrovat. Měl strach, jestli s ním nepřišel Coleman se svým týmem, protože tady by byli nápadní jako revizoři v metru. Rapp jeho obavy sdílel a poslal všechny do Rijádu. Za peníze daňových poplatníků se právě teď ráchali v bazénu pětihvězdičkového hotelu.

„Ne. Přišel jsem sám.“

„Budete samozřejmě bydlet u mě. Moc velký přepych vám sice nabídnout nemůžu, ale přepych už nenajdete nikde v Jemenu.“

„Děkuji. Je to od vás velice milé, příteli.“

Vešli do kuchyně a místo příjemné vůně vařící se salty ho do nosu udeřil mocný zápach chlorové dezinfekce.

„Můj úspěch se nezakládá jen na kuchařských dovednostech a neustálém přísunu potravin,“ vysvětloval Karman, který si všiml jeho výrazu. „Jelikož tady řádí cholera, záleží nejvíc na čistotě. V mé restauraci se ještě nikdo nenakazil.“ Zvýšeným hlasem dodal: „A taky nenakazí, nemám pravdu?“

Personál v kuchyni okamžitě dal hlasitě na srozuměnou, že je to přesně tak, jak říká.

„Ale vážně,“ pokračoval Karman a pošel dveřmi vzadu v kuchyni. „Nikde jinde než tady nic nejezte, jinak to z vás začne lítat horem dolem, že nebudete vědět, čí jste. A nikdo vám nepomůže. Nemocníci bombardovali už třikrát a přijímá denně stovky nových pacientů. Není tam k hnutí, nemocní a umírající se válí všude, dokonce už i na parkovišti. Nechápu proč. Léky nejsou. Zdravotníků pramálo. Nic.“

Vešli do místnosti zhruba dva a půl na dva a půl metru osvětlené jedinou holou žárovkou u stropu. Skládací jídelní stůl tu plnil úlohu stolu kancelářského a stála u něj jedna plastová židle vypůjčená z restaurace. U stěn se kupily do výšky vyrovnané krabice s nápisem „bělidlo“ v arabštině. Ně-

kolik notesů zastupovalo nejspíš účetní knihy a vybavení kanceláře zavrhovala nevelká rostlina v květináči.

Rappa informovali, že kromě toho je tady i tajná místnost s vysílačkou a nějakými zbraněmi, ale tu bylo lepší používat uvážlivě. Kdyby na ni někdo přišel, Karman by se během hodiny houpal na jednom z trámů své restaurace.

„Lepší než bělidlo...“ začal Jemenec a hrabal se přitom v krabici za sebou, „... je alkohol.“

Vyndal zpola plnou láhev bourbonu Jack Daniel's, střídmě naplnil dva kávové šálky a jeden pak podal Rappovi.

„Podařilo se vám splnit to, proč jste sem přijel?“ zeptal se Karman. Vedl rozhovor v neurčitých náznacích a v arabštině. Tady všude kolem ho měli rádi a těšil se u místních důvěře, jenže byla to válečná oblast. Všichni napínali uši. Každý byl podezřívavý.

„Ne. Nepodařilo se mi navázat spojení s naším přítelem.“

Karmanovi spadly rysy. „To mě mrzí. Snažil jsem se to načasovat co nejlépe, ale víte dobře sám, jak dokáže být nevypočitatelný.“

Rapp přikývl a trochu se napil.

„Stala se tady z toho učiněná drbárna,“ pokračoval Karman tišeji. „Snažím se vyžít z toho hubeného výdělku, který tahle restaurace přináší, a pouštím se do politických diskusí pomalu s každým, kdo sem zajde.“

Bylo jasné, co tím míní. Potřebuje prostředky. Jenže idioti ve Washingtonu se zrovna nehrnuli do toho, aby mu je poskytli.

„Opravdu? Mně připadá, že vám jdou obchody dobře.“

„Zdání klame. Hostů ubylo a diskuse jsou stále divočejší. Přetřásají se špioni. Machinace. Spiknutí. Poslouchám ty řeči celé dny a pátrám zrakem po obloze, kdy přiletí saúdská střela a zabije mě. Nebo se ohlížím přes rameno, jestli tam nestojí někdo, kdo mi bodne kudlu do zad, aby mě mohl obrát o peníze.“

„Nějaký bývalý zabiják z Islámského státu?“

Karman přikývl. „Jsou po zuby ozbrojení a nevědí, co chtějí. Mladí násilníci, které žene nenávist a žádostivost. Jsou přesvědčení, že každý jejich rozmar je boží pokyn. Pokud je Sajjid Halabí naživu, čekal bych, že je odvelí do vnitrozemí, kde panuje naprostá anarchie. Jenže se zdá, že o ně

nemá zájem. Proslýchá se, že dává dohromady mnohem menší skupinu vzdělaných a dobře vycvičených přívrženců.“

Karman upil ze šálku, a než polkl, zavřel oči a chvíli válel whiskey v ústech. „Lidé o něm mluví jako o nějakém přízraku. Jako kdyby byl zemřel a pak vstal z mrtvých. Jsou přesvědčení, že dostal vnuknutí od Boha, který mu předal tajemství, jak porazit nevěřící.“

„Vy si to taky myslíte?“

„Já ne. Ale Halabí podle mě ano. A myslím si, že jeho genialita převažuje nad jeho zvráčeností. Islámský stát se rozvíjí, to vím jistě. A pokud je to jeho práce, pak vás ujišťuju, že to nedělá jen tak pro svoje potěšení. Má nějaký záměr. Někaký grandiózní záměr.“

Karman znovu použil nepotvrzený klep, aby zdůraznil důležitou věc: že je nutné něco podniknout, dřív než se Halabímu podaří ovládnout ožívající džihádistské hnutí. Bohužel plakal na špatném hrobě. Rapp a Kennedyová vynaložili spoustu marného času a úsilí, aby přesně tohle předestřeli politikům, ale ti dávali najevo jen rostoucí nezájem.

Karman sáhl po krabičce cigaret, a než pokračoval, jednu si zapálil. „Nic jiného nám už nezbylo, můj příteli. Už nedokážu odlišit jeden den od druhého. Roznáším jídlo. Uklízím. Poslouchám různé řeči. A čekám, až přijde smrt.“

4

STŘEDNÍ JEMEN

CHlapec se stočil na špinavém lůžku, dal si ruku před ústa a připravil se na záchvat kašle, který se ho začal zmocňovat. Doktorka Victoria Schaeferová bezmocně přihlížela, jak se svíjí; dusivé zvuky tlumil hermetický ochranný oděv, jež měla na sobě. Když záchvat přešel, chlapec k ní natáhl ruku potřísněnou vykašlanou krví.

Vzala ji, jemně ji stiskla rukou v gumové rukavici a bojovala s popudem dát se do pláče. Ochranná pokrývka hlavy by jí nedovolila otřít si slzy. To už si za ty roky ověřila.

„Bude to dobré,“ zalhala přes štít na obličej.

Na chorobu dýchacích cest, kterou objevila v téhle zapadlé jemenské vesnici, pomřela víc než třetina lidí, u nichž se její příznaky objevily. Brzy ke statistice přibude i tenhle hoch. A ona tomu nedokázala zabránit.

Chlapec s velkým úsilím něco povídal a ukazoval k jednomu z lůžek narovnaných v tomhle malém kamenném domku. Nerozuměla mu – vzít s sebou do této provizorní nemocnice tlumočnicka by bylo příliš riskantní –, ale pochopila smysl. Žena na lůžku u dveří byla jeho matka. Několik dnů bojovala o každý doušek vzduchu a před dvěma hodinami ten zápas prohrála.

„Jen usnula,“ uklidňovala ho Schaeferová nejpřesvědčivějším tónem, na jaký se zmohla.

Chlapec byl ještě malý a upíral na ni pohled plný důvěry a naděje. Na rozdíl od dospělých z vesnice, kteří už do ní naději přestávali vkládat. Jakpak by taky ne? Nedokázala jim příliš pomoci, ani když ještě měla dostatek